

Petits esbossos de la memòria dels moments compartits

Anton Bundó Nin

A fi de participar en l'homenatge escrit del teu vuitantè aniversari, abocaré... Tot evocant el record de les tasques il·lusionades que he compartit amb tu.

L'Institut Martí i Franquès fou el primer lloc d'encontre. Hi duies a terme activitats educadores i evangelitzadores envers els estudiants: conferències, dinamització de grups, convivències de dos o tres dies. Vaig aprendre molt al teu costat, vaig ajudar-te a poder arribar a més estudiants, era les mans que estiren la pasta de les orelletes.

Treballar plegats ens duia, a vegades, a passar per casa teva, la Llibreria Moncunill del carrer de la Cort, de Valls, on la gran mare era capaç d'asseure a taula la nombrosa pollada pròpia i els amics que hi feien cap. El gest més emotivament maternal per a mi sempre va ser veure-li pelar la fruita per a cada un dels que érem a taula.

La primera parròquia on vaig anar fou la de Sant Joan de Valls, vicari, consiliari múltiple, converses i amistats que s'han mantingut amb vallencs, topades d'Arriba per xafarderies Casañas (tics cardenalícis), estones d'esplai a cal Moncunill, cal Bofarull, fins que...

El doctor Vives em va oferir anar lluny, podia triar fer-me càrrec de la Torre de l'Espanyol o de la Pobla de Cérvoles. Aquesta va ser la causa d'un nou retrobament amb tu, Lluís M.; a tu les enveges t'havien enviat a Cervià de les Garrigues, parròquia de frontera en territori de la Palestina catalana. Vas ser tu qui em vares acompanyar a veure la parròquia de la Pobla i uns quants pobletans, perquè pogués triar; a l'altre poble, que em perdonin, encara avui no hi he posat els peus.

Des del març de 1967 vam tornar a treballar acordant moltes accions: les festes de la Mare de Déu de la Jonquera, amb la participació dels sis pobles circumdants, amb celebracions de la Paraula (alguna féu enfadar catòlics de tota la vida; el Lluís de cal Cabré, en canvi, posava nota alta als teus sermons). La trobada dels set pobles l'any següent, on s'havien convidat els set alcaldes, els set presidents de les cooperatives, els presidents de les germandats, els set rectors, etc. a fer un debat

dels aspectes més punyents dels nostres pobles. No es va poder fer, algú —qui sap si algun frare— va denunciar la iniciativa i el caporal de la Guàrdia Civil em digué: «Digui'm, mossèn, oi que tot això ho ha organitzat el capellà de Cervià?»

També vam anar fent trobades amb una colla —laics i capellans—, preteníem fer tronar i ploure quan ens semblava necessari, enviant informacions a *Le Monde*, fent accions de difusió, omplint la quarta pàgina de la *Hoja Parroquial* amb continguts nous; enmig un daltabaix s'emportà un teu amic entranyable, l'Andreu Tomàs; crec que encara segueixes enyorant-lo. El Concili Vaticà II ens empenyia a tots, vèiem possible una nova terra i una nova Església.

Pel Sant Crist del Curieses alguns feligresos et van crucificar; però a l'abadia de Cervià cada vegada augmentava la requesta de jovent i les visites que et feien tants amics que havies anant deixant a Tarragona. La Mundeta, prudent i feïnera, omplia la casa d'unes riallades fresques que tu li treies de dintre el seu cor com ningú. A l'abadia vaig conèixer la Maria, noia eixerida i decidida, que encara avui t'acompanya; la recordo amb pantalons texans, amb fama de saber-ne molt d'arreglar caps «per fora», afegies tu.

Els capellans del veïnat ens reberen prou bé, venint ells i nosaltres d'on veníem; mossèn Salvador Martí de Vinaixa amb una mare que sovint deia «no puc sofrir les beates farinoses»; però mossèn Rafel Culleré fou especialment sensible als teus

A l'abadia de Cervià de les Garrigues: Lluís M. Moncunill, Xavier Ricomà, la Mundeta (majordona) i Joan Ricomà, l'any 1968 ca. (Foto: Arxiu familiar)

Viatge a Venècia amb autocaravana: Lluís M. Moncunill, Maria Martí, Carme Dalmau i Anton Bundó, l'any 1985. (Foto: Arxiu familiar)

encanteris de la paraula i dels gestos. Aquest saber parlar seguit, les imatges amb què il·lustres les converses sempre m'han admirat, t'ho he reconegut com un do especial que dona brillantor a la teva parla.

La recuperació de l'església de les Besses, l'aplec i tot l'enrenou que portà al poble de Cervià a una mena d'engrescament que encara els dura; tu eres dins com l'home que fa dansar el gegant: no se'l veu, però hi és. Aquesta ha estat una de les teves moltes accions pastorals, d'arrels profundes perquè el món i el pensament rural et va obrir els ulls als valors que des de ciutat a vegades costa reconèixer.

Després, Estrasburg. Vas marxar, encetant un camí nou, una mà a l'arada sense mirar enrere, l'altra mà per eixugar alguna llàgrima feixuga, perquè de bon començament no pogueres compartir l'estada amb la Maria. Després... retorn a Tarragona, Calafell, el nou brancatge: Fructuós i Noemí. Després arriba la Bruna i us trasbalsa a tots; quantes estones i moments no t'hauràs abocat a contemplar el misteri d'una criatura que s'ha plantat a la vostra vida, l'ha omplert de noves mirades, somicons, plàcids somriures i ulls closos dins la son!

Has escrit molt, sàviament, i has aprofundit els teus coneixements; el Dr. Carles Cardó et deu haver investigat en els seus escrits per fer conèixer el pensament profund d'aquest vallenc, a vegades volgudament ignorat. Heu tingut fills, has plantat o fet plantar més d'un arbre; i el llibre? Penso que no tens cap deute pendent de publicar un llibre (de fet, la dita diu «escriure» un llibre); estic segur que els teus escrits poden omplir llibres i llibres; encara més, tu ets present en bastants llibres que porten nom d'autor aliè, perquè molts t'han demanat la teva opinió abans de publicar; jo mateix t'estic reconegut i t'agraeixo els teus nombrosos suggeriments en la redacció definitiva de la *Lloa a Santa Maria de la Jonquera*.

Amic, Lluís M., sempre tindràs un raconet d'entranyable afecte entre nosaltres. La Carme i jo et desitgem una assossegada... (dubto entre escriure *maduresa* o *vellesa*, tria tu el mot) ben llarga i saludable.

La Pobla de Cérvoles, 24 d'agost de 2013